

Arrest

nr. 231 605 van 21 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. WOUTERS
Kaboutermansstraat 49
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. WOUTERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent 65 jaar geleden geboren in de stad Buena Vista, in de buurt van de stad Barquisimeto in de staat Lara. U hield er een zaak open waarin u empenada's verkocht maar sloot deze nadat u tweemaal beroofd werd enkele maanden voor uw vertrek naar België. Een eerste keer gingen twee criminelen aan de haal met de gouden ketting van uw jongste dochter, terwijl enkele maanden later twee onbekende mensen uw tas meenamen.

U reisde op 20 juni 2017 met het vliegtuig naar België om uw dochter Y.S.P. te bezoeken die getrouwd is met een Belg. U was van plan om terug te keren naar Venezuela maar omdat u astma-, allergieën incontinentieproblemen heeft en de situatie in Venezuela niet goed is, liet uw dochter u niet vertrekken. U diende op 14 september 2017 een verzoek om internationale bescherming in samen met uw dochter I.C.S.P. (O.V. X), die Venezuela ontvluchtte omdat ze problemen kreeg in Caracas door betogingen waaraan ze deelnam.

In mei 2018 werd uw zoon P.S.P. ziek in Venezuela. Hij overleed op 20 augustus 2018 aan een longprobleem.

U vreest om bij terugkeer naar Venezuela niet genoeg medicijnen te kunnen krijgen voor uw astma en andere medische problemen. U vreest bovendien dat er niet genoeg eten is in Venezuela en dat u een last zou zijn voor uw familie.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw originele paspoort neer, een foto van uw overleden zoon P. en documenten over uw medische toestand.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet vooreerst op gewezen worden dat alle verzoeken om internationale bescherming op eigen merites moeten beoordeeld worden. Het loutere gegeven familielid te zijn van een persoon die vervolging vreest, volstaat dan ook niet om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Zo haalt u aan dat u denkt dat uw dochter I.C.S.P. naar België kwam om hier te blijven omdat zij in Caracas deel had genomen aan betogingen en lelijke zaken had meegemaakt, en werd de aangetrouwde schoonbroer van A., uw schoonbroer, gedood wegens politieke redenen (notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 27/09/2018, p. 7-8). U verklaart echter expliciet dat u zelf geen enkele problemen kent door de problemen van uw familieleden (CGVS, p. 5). U heeft nooit problemen gehad met de politie of het gerecht in Venezuela (CGVS, p. 7). Ook bij de dienst vreemdelingenzaken vermeldt u nergens dat u terugkeer naar Venezuela zou vrezen door de problemen van uw dochter of andere familieleden (verklaring DVZ dd. 06/10/2017, vraag 4 en 5). Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle wezenlijke elementen vermeldt waarom u niet terug kunt keren naar uw land van herkomst. U verklaart daarbovenop bij het CGVS dat u niet veel weet over de problemen van uw dochter I.C.S.P. omdat u Caracas niet goed kent (CGVS, p. 8). Dat u, die heel uw leven in de buurt van de stad Barquisimeto woonde (CGVS, p. 3) dan ook enige problemen zou ondervinden door de problemen die uw dochter I.C.S.P. in de stad Caracas zou kennen, is niet aannemelijk.

U haalt aan dat u zelf tweemaal overvallen werd in Venezuela, een keer ongeveer een jaar voor uw vertrek naar België en een keer reeds daarvoor (CGVS, p. 7, 10). Er dient echter te worden opgemerkt dat deze betreuenswaardige incidenten onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen gewagen van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien haalt u deze voorvallen niet aan wanneer door het CGVS gevraagd wordt wat u vreest bij terugkeer naar uw thuisland (CGVS, p. 10). Bij de DVZ verklaarde u dat u veel stress kreeg door het openhouden van uw zaak, die door de algemene onveiligheid in het land moeilijk open te houden was (verklaring DVZ, vraag 5). Bij het CGVS zei u dat u tweemaal beroofd werd door onbekende mannen (CGVS, p. 9-10). U verklaart zelf echter dat u niets meer hoorde van deze mannen en dat u na deze gebeurtenissen geen problemen meer ondervond hierdoor (CGVS, p. 10), dat het mensen waren die voorbij kwamen en ook bussen overvallen (CGVS, p. 10), en dat de zaak intussen gesloten is (CGVS, p. 10). Hoewel uiteraard jammerlijk gaat het in deze gevallen duidelijk om willekeurige diefstallen.

Uit uw verklaringen dat u naar België kwam om uw dochter te bezoeken en u ziek was toen u kwam, (CGVS, p. 6) en u bij terugkeer vreest geen medicatie te krijgen, niet fatsoenlijk te kunnen eten en niet genoeg geld te hebben om alles te kunnen betalen (CGVS, p. 10), kunnen geen motieven gedestilleerd worden die verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Belgische Vreemdelingenwet. Deze motieven zijn louter socio-economisch en medisch van aard en ressorteren bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

In de mate dat u verwijst naar uw medische problemen en aanvoert dat u in Venezuela geen toegang zal hebben tot adequate medische zorg, wijst het CGVS er op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

*Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).*

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. U komt echter niet verder dan de algemene verklaring dat er een gebrek aan medicatie en eten is (CGVS, p. 7, 10, 11). U vreest een last te zijn voor uw kinderen, die nog niet eens voor zichzelf kunnen zorgen (CGVS, p. 9). Uw echtgenoot R.G. met wie u nog steeds getrouwd bent (CGVS, p. 3) leeft echter ook nog steeds in Barquisimeto, samen met uw kinderen (CGVS, p. 4). Hij krijgt een pensioen als gepensioneerd politieagent (CGVS, p. 7). Uw schoonzoon H.P. is eveneens politieagent in de stad Barquisimeto (CGVS, p. 7). U vermeldt nog dat één van uw zonen als bewaker in een ziekenhuis van de regering werkt (CGVS, p. 4), een andere zoon werkte ook in een ziekenhuis maar is intussen gepensioneerd (CGVS, p. 4) en een dochter werkt in een bank (CGVS, p. 5). Toen u Venezuela verliet, liet u uw twee huizen in de buurt van Barquisimeto na aan twee van uw kinderen (CGVS, p. 9). U heeft bovendien 17 broers, zussen, halfbroers en halfzussen (CGVS, p. 4) waarvan er drie in België verblijven (CGVS, p. 5) terwijl de rest zich nog in Barquisimeto bevindt (verklaring DVZ dd. 06/10/2018, vraag 17) net als neven van uw kinderen (verklaring DVZ, vraag 16). U zegt weliswaar dat er tussen de broers langs vaderskant niet echt een band bestaat (CGVS, p. 4) maar vermeldt uitdrukkelijk dat u zelf geen enkel probleem ondervond met uw broers en zussen (CGVS, p. 4-5) en u heeft nog steeds contact met uw familie in Venezuela (CGVS, p. 5). Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat zij u niet zouden willen steunen bij terugkeer naar Venezuela. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat het gros van het geweld dat in Venezuela plaatsvindt er de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale

ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Niettegenstaande sommige gewapende groeperingen, zoals de guerrillabewegingen uit Colombia, de Bolivarian Liberation Forces en de stedelijke colectivos, hun criminele activiteiten combineren met een politiek discours ter ondersteuning van het Chávez project, is economische verrijking het primaire doel van de in Venezuela gepleegde misdaden. Het merendeel van het geweld in Venezuela is bijgevolg niet zuiver conflictgerelateerd en doorgaans doelgericht van aard.

Het CGVS erkent dat crimineel geweld er wijdverspreid, doch benadrukt dat dit geweld niet kadert in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet beïnvloeden. Uit de medische documenten kan afgeleid worden dat u een schildklieroperatie heeft ondergaan in 2002 waarvoor u nog steeds pillen neemt en dat u aan astma, allergieën en incontinentie lijdt. Uw paspoort heeft enkel betrekking op uw identiteit waar in deze beslissing niet aan getwijfeld wordt. De foto van uw zoon P., die overleden is, zegt evenmin iets over eventuele persoonlijke vervolgingsfeiten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u gezondheidsproblemen aanhaalt, waarvan u verklaart dat deze de mogelijkheid tot terugkeer naar uw land van herkomst in het gedrang zouden kunnen brengen.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 2 januari 2019 in een eerste middel een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster merkt op dat de betekening van de alhier bestreden beslissing werd ondertekend door ‘de gemachtigde Ambtenaar’ en betoogt dat niet alleen de handtekening essentieel is doch ook de naam van hem/zij die zich uitgeeft voor “*gemachtigde ambtenaar*”. Bij ontstentenis daaraan is volgens verzoekster ook de bijhorende beslissing, juridisch, van nul en generlei waarde.

In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van “*de artikelen 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen*”.

Verzoekster haalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet aan. Ze beklemtoont dat ze mentaal niet in staat is om een consequent verhaal te geven omtrent de situatie waarin ze zich bevond noch waarin ze zich nu bevindt. Ze stelt dat ze, naast meerdere andere operaties, permanente verzorging heeft op psychisch vlak, wat ook de reden is dat ze is opgenomen in de psychiatrische instelling te Bierbeek, Sint-Kamillus. Verzoekster betoogt dat dit duidelijk had dienen blijken tijdens verzoeksters persoonlijk onderhoud, minstens dat een toetsing had dienen plaatsvinden aan de notities van het persoonlijk onderhoud van haar dochter S.P.I.C..

Verzoekster voert aan dat ze “*geen gepaste verzorging kan krijgen in haar moederland en integendeel riskeert van fysiek en psychisch af te takelen*” en verwijst naar objectieve bronnen (Rapport van *The Lancet*; Rapport van Human Rights Watch).

Verzoekster merkt op dat, naast de afwezigheid van beschikbaarheid en toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst en het financiële kostenplaatje, er voor haar “*zware gezondheidsrisico's zijn in geval van terugkeer naar het land van herkomst*”. Verzoekster verwijst tevens naar de status van haar dochter S.P.I.C., die wel de beschermingsstatus verkreeg, en het feit dat verzoekster als “*moeder van*” een gelijkaardig reëel en niet hypothetisch risico loopt en dus gerechtigd is op een beschermingsstatus.

Verzoekster voert een schending aan van “*artikel 4.3, (a, b, c & d) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft*”.

Verzoekster herneemt dat, naast de afwezigheid van beschikbaarheid en toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst en het financiële kostenplaatje, er voor haar “*zware gezondheidsrisico's zijn in geval van terugkeer naar het land van herkomst*”. Verzoekster verwijst tevens naar de status van haar dochter S.P.I.C., die wel de beschermingsstatus verkreeg, en het feit dat verzoekster als “*moeder van*” een gelijkaardig reëel en niet hypothetisch risico loopt en dus gerechtigd is op een beschermingsstatus.

Verzoekster voert een schending aan van “*artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951*”.

Verzoekster voert een schending aan “*van "de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, gelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van de rechten van verdediging."*”.

Verzoekster wijst erop dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming op individuele basis moet plaatsvinden. Ze stelt dat het feit dat ze psychisch niet in staat is om een consequente verhaallijn aan te houden en de ene moment wit en daarna zwart zegt, boekdelen spreekt. Verzoekster benadrukt dat ze in haar psychische angst dan ook eerder zal “*instemmen met suggestieve bepalingen dan die ontkennen hetgeen ook nadrukkelijk blijkt uit het verslag van het CGVS van 27 september 2018, zoals over gemaakt op 2 oktober 2018.*”.

Verzoekster voert een schending aan van “*artikel 15 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming*”.

Verzoekster herneemt andermaal dat, naast de afwezigheid van beschikbaarheid en toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst en het financiële kostenplaatje, er voor haar “*zware gezondheidsrisico's zijn in geval van terugkeer naar het land van herkomst*”. Verzoekster verwijst tevens naar de status van haar dochter S.P.I.C., die wel de beschermingsstatus verkreeg, en het feit dat verzoekster als “*moeder van*” een gelijkaardig reëel en niet hypothetisch risico loopt en dus gerechtigd is op een beschermingsstatus.

2.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster volgende stukken:

- “1. *Kopij van de alhier bestreden beslissing van 30 november 2018 zoals betekend op of na 3 december 2018*
2. *Attest verblijf te 3360 BIERBEEK, Krijkelberg 1.*
3. *Verhoor dochter S.P.I.C.*”.

Bij aanvullende nota van 21 november 2019 voegt verweerder volgende stukken:

- “- *COI Focus Venezuela. Le retour des ressortissants vénézuéliens*
- *COI Focus Venezuela : situation socio-économique 20 april 2018*
- *Venezuela. Situational update and 2019 outlook*
- *Venezuela blackout. With the electricity out, I can't get my chemo (29 maart 2019)*

- *Venezuelans scramble for food and water as oil exports hit by blackout (11 maart 2019)*
- *10 things you need to know about Venezuela's human rights crisis (18 februari 2019)*
- *AI-Venezuela 2017-2018*
- *The Darkest Hours. Power Outages Raise the Temperature in Venezuela (18 maart 2019)*
- *Venezuela. All you need to know about the crisis in nine charts (4 februari 2019)*
- *Venezuela's elite restaurants thrive as food shortages worsen (22 februari 2019)*
- *The Maduro diet: food v. freedom in Venezuela (9 juli 2018)*
- *Venezuelans turn to food production amid crisis (28 maart 2019)*
- *Getting food to your fridge is a full-time job in Venezuela (25 april 2019)*".

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoekster merkt in haar verzoekschrift op dat de betekening van de bestreden beslissing werd ondertekend door 'de gemachtigde Ambtenaar' en voorzien was van diens initialen, doch dat de naam van hij/zij die zich uitgeeft voor "*gemachtigde ambtenaar*" eveneens essentieel is. Verzoekster voert aan dat bij ontstentenis van de naam ook de bijhorende beslissing, juridisch, van nul en generlei waarde. De Raad stelt vast dat verzoekster in kennis werd gesteld van de bestreden beslissing. Deze werd op het juiste adres betekend en verzoekster heeft er kennis van genomen vermits ze haar beroep tijdig heeft ingesteld. De Raad ziet dan ook niet in welk belang de verzoekende partij zou hebben in dit onderdeel van haar middel.

De Raad wijst er verder op dat de bestreden akte, ondertekend door de commissaris-generaal in persoon, rechtsgeldig werd genomen overeenkomstig artikel 57/9 van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. Verzoekster voert in haar verzoekschrift aan dat ze mentaal niet in staat is om een consequent verhaal te geven omtrent de situatie waarin ze zich bevond of waarin ze zich nu bevindt. Ze stelt dat ze, naast meerdere andere operaties, permanente verzorging heeft op psychisch vlak, wat ook de reden is dat ze is opgenomen in de psychiatrische instelling te Bierbeek, Sint-Kamillus en betoogt dat dit duidelijk had dienen blijken tijdens verzoeksters persoonlijk onderhoud. Uit een eenvoudige lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt geenszins dat verzoekster zich bepaalde feiten niet herinnert omwille van haar voorgehouden psychische problemen. De dossierbehandelaar heeft manifest eenvoudige en duidelijke vragen gesteld, die verzoekster goed kon volgen en waarvan zij de logica en de inhoud correct begreep. Aan verzoekster werden bovendien zowel open als concrete vragen gesteld. Bij de vraag of verzoekster nog iets aan haar asielaas had toe te voegen, maakte zij, noch haar raadsman, melding van een verwarde psychologische toestand waarin zij zou verkeren, noch wordt dit anderszins geadstrueerd, bijvoorbeeld door het voorleggen van een medisch getuigschrift. Overigens licht verzoekster ook thans niet toe met welke psychische problemen zij zou te kampen hebben.

Aldus is geenszins aangetoond dat verzoeksters voorgehouden psychische problemen een impact gehad hebben op haar verklaringen.

2.4.3. Waar verzoekster in haar verzoekschrift aangeeft dat ze een attest van verblijf in het psychiatrisch centrum te Bierbeek, Sint-Kamillus, neerlegt, kan de Raad slechts vaststellen dat uit dit attest blijkt dat verzoekster *“het recht op materiële opvang geniet in het Lokaal Opvanginitiatief voor asielzoekers van het OCMW van Bierbeek m.i.v. 06.12.2018 tot op heden.”*. Het attest vermeldt dat verzoekster woonachtig is te *“Krijkelberg 1B 3360 Bierbeek”*, doch wordt nergens vermeld dat dit een psychiatrische inrichting zou betreffen. Voorts blijkt uit de overige medische stukken in map ‘documenten voorgelegd door de asielzoeker’ dat verzoekster fysieke klachten heeft en hiervoor verzorgd werd. Hoe dan ook toont verzoekster met het loutere gegeven dat zij zou verblijven in een psychiatrische instelling niet aan dat haar voorgehouden psychische problemen een impact hebben gehad op haar verklaringen.

2.4.4. Verzoekster verklaart niet te kunnen terugkeren naar Venezuela omdat zij vreest er geen medicatie te kunnen verkrijgen, er niet fatsoenlijk te kunnen eten en niet genoeg geld te hebben om alles te kunnen betalen (notities van het persoonlijk onderhoud van 27 september 2018 (hierna: notities), p. 10). Verzoekster haalt tevens aan dat ze tweemaal werd overvallen in Venezuela (notities, p. 10). Tot slot wijst er ze erop dat haar dochter I.C.S.P. in Venezuela heeft deelgenomen aan protestacties (notities, p. 8) en bescherming heeft gekregen in België.

2.4.5. De Raad benadrukt vooreerst dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoekster. Elke aanvraag dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat zij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Aldus kan het loutere gegeven familielid te zijn van een persoon die vervolging vreest dan ook niet volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

2.4.6. Verzoekster haalde aan te denken dat haar dochter I.C.S.P. naar België kwam om hier te blijven omdat zij in Caracas deel had genomen aan betogingen en lelijke zaken had meegemaakt (*“Ik denk dat zij ook kwam om hier te blijven want ze had heel lelijke dingen meegemaakt in Caracas en veel protestacties meegedaan. Ze heeft verschrikkelijke dingen gezien. Zij deed mee met protestacties. Ik niet. Ik heb veel te veel schrik voor zulke zaken.”*, notities, p. 8) en dat haar schoonbroer werd gedood wegens politieke redenen (notities, p. 7). Verzoekster verklaarde echter uitdrukkelijk dat zij zelf geen enkel probleem ondervond door de problemen van haar familieleden (notities, p. 5) en dat ze nooit problemen heeft gehad met de politie of het gerecht in Venezuela (*“Nee nooit, mijn echtgenoot was politieagent. Hij is gepensioneerd van de politie. En de echtgenoot van mijn dochter die in de bank werkt is ook politieagent.”*, notities, p. 7). Ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde verzoekster nergens dat zij in geval van terugkeer naar Venezuela vervolging zou vrezen door de problemen van haar dochter of andere familieleden (vragenlijst CGVS). Bovendien verklaarde verzoekster dat zij niet veel weet over de problemen van haar dochter I.C.S.P. (notities, p. 8). Aldus is niet aannemelijk dat verzoekster, die haar hele in de buurt van de stad Barquisimeto woonde (notities, p. 3), enige problemen zou ondervinden door de problemen die haar dochter I.C.S.P. in de stad Caracas zou kennen.

2.4.7. De notities van het persoonlijk onderhoud van haar dochter, die werden gevoegd bij het verzoekschrift, kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Verzoekster toont niet aan dat zij in Venezuela zou worden geïsoleerd omwille van de problemen van haar dochter.

2.4.8. Verder kaderen de door verzoekster aangehaalde overvallen in Venezuela - een keer ongeveer een jaar voor haar vertrek naar België en een keer reeds daarvoor (notities, p. 7, p. 10) – in de algemene veiligheidssituatie in Venezuela. Uit verzoeksters verklaringen kan immers slechts blijken dat het om louter willekeurige diefstallen gaat. Verzoekster verklaarde louter dat ze tweemaal beroofd werd door onbekende mannen (notities, p. 9-10) en stelde zelf dat zij niets meer hoorde van deze mannen, dat ze na deze gebeurtenissen geen problemen meer ondervond hierdoor (notities, p. 10), dat het mensen waren die voorbij kwamen en ook bussen overvallen (notities, p. 10), en dat de zaak intussen gesloten is (notities, p. 10). Dergelijke feiten van gemeenrechtelijke aard (en die in alle landen voorkomen) kunnen echter geen internationale bescherming rechtvaardigen. Bovendien haalde verzoekster deze voorvallen niet aan wanneer door het CGVS gevraagd werd wat verzoekster vreesde bij terugkeer naar haar land van herkomst (notities, p. 10).

Bij de DVZ verklaarde verzoekster louter dat ze veel stress kreeg door het openhouden van haar zaak, die door de algemene onveiligheid in het land moeilijk open te houden was (vragenlijst CGVS, punt 3.5).

2.4.9. Waar verzoekster voorts nog aangaf dat ze niet kan terugkeren naar Venezuela omdat zij vreest er geen medicatie te kunnen verkrijgen, er niet fatsoenlijk te kunnen eten en niet genoeg geld te hebben om alles te kunnen betalen (notities, p. 10), betreffen dit motieven van socio-economische aard, welke geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, te weten ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep.

2.4.10. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling immers aan te tonen dat zij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging.

2.4.11. De door verzoekster neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uit de medische documenten kan afgeleid worden dat verzoekster een schildklieroperatie heeft ondergaan in 2002 waarvoor zij nog steeds pillen neemt en dat zij aan astma, allergieën en incontinentie lijdt. Verzoeksters paspoort heeft enkel betrekking op haar identiteit en nationaliteit, welke niet betwist worden. De foto van verzoeksters zoon P., die overleden is, draagt evenmin bij aan haar eventuele persoonlijke vervolgingsfeiten.

2.4.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, de omzetting vormt en oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt.

"[d]e [...] termen "foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker", betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ 17 februari 2009 (GK), "Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie", C-465/07, § 32).

Het Hof vervolgt "[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd" (Ibid., § 28).

Bij arrest van het HvJ van 18 december 2014 (GK), "M'Bodj t. Belgische Staat", C-542/13 (§ 32 en § 36) stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Zo stelt het Hof dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU "moet voortvloeien uit de gedragingen van derden" en dat "de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen" door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. In punt 36 vervolgt het Hof: "Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt".

2.5.3. Waar verzoekster, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, steunt op dezelfde feiten als deze aan de basis van haar vraag om als vluchteling te worden erkend, herneemt de Raad dat verzoekster geen politiek profiel heeft en dit als zodanig ook niet poneert.

2.5.4. In de mate dat verzoekende partij ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet nog probeert aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, betoogt ze dat, hierbij verwijzend naar de bij verzoekschrift neergelegde objectieve informatie dat de gezondheidszorg in Venezuela ten gevolge van de crisis thans ofwel onbeschikbaar ofwel ontoegankelijk is.

2.5.5. De Raad stelt vast dat de strekking en de toon van de verschillende voorgelegde rapporten en toegevoegde COI (zie ook punt 2.2) in dezelfde lijn ligt. De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

2.5.6. Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4 § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: "De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter (eigen onderlijning), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt."

2.5.7. Voor zover verzoekende partij medische problemen heeft of dient opgevolgd te worden dient zij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.5.8. De Raad benadrukt de vaste rechtspraak van het EHRM dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr.43611/11, “F.G. e.a. / Sweden”, §§ 111-112).

2.5.9. In het arrest van het EHRM van 26 augustus 2016, nr. 59166/12, “J.K. e.a. / Sweden”, §§ 79-81 bevestigt het Hof deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in “Saadi v. Italy ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in F.G. v. Sweden ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)”. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten “are not able to obviate the risk by providing appropriate protection” (zie EHRM 17 juli 2008 nr. 25904/07, “NA. / The United Kingdom”, § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, “F.H. v. Sweden”, § 102; en EHRM 29 April 1997, nr. 24573/94, “H.L.R. / France”, § 40). Het Hof benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het Hof ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual’s claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 January 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 November 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)*). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, “*Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*”, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, “*Y./Rusland*”, § 79; EHRM 28 februari 2008, 37201/06, “*Saadi/Italië*”, § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, “*Mamatkulov en Askarov/Turkije*”, § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, “*Muslim/Turkije*”, § 68).

2.5.10. Verzoekende partij kan niet stellen dat zij een kwetsbare persoon is die leefde onder bijzondere benarde, inhumane omstandigheden. Noch kan zij aantonen dat er omwille van de benarde sociaal-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om hun persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. De Raad merkt op dat verzoekster geenszins aannemelijk maakt dat zijzelf in een extreem moeilijke en mensonterende situatie leefde. Integendeel, verzoekster komt niet verder dan de algemene verklaring dat er een gebrek aan medicatie en eten is (notities, p. 6, p. 7, p. 8, p. 10, p. 11). Ze gaf daarnaast aan een last te zijn voor haar kinderen, die volgens verzoekster nog niet eens voor zichzelf kunnen zorgen (notities, p. 9). Echter, uit verzoeksters verklaringen blijkt dat haar echtgenoot R.G., met wie zij nog steeds gehuwd is, nog steeds in Barquisimeto woont, samen met verzoeksters kinderen (notities, p. 3-4). Bovendien krijgt verzoeksters echtgenoot een pensioen als gepensioneerd politieagent (notities, p. 7). Verder is verzoeksters schoonzoon H.P. eveneens politieagent in de stad Barquisimeto (notities, p. 7), werkt één van haar zonen als bewaker in een ziekenhuis van de regering (notities, p. 4), werkte een andere zoon, die op heden gepensioneerd is, vroeger ook in een ziekenhuis (notities, p. 4) en werkt een van haar dochters in een bank (notities, p. 4). Daarnaast stelde verzoekster dat ze, toen ze Venezuela verliet, twee huizen in de buurt van Barquisimeto naliet aan twee van haar kinderen (notities, p. 9). Tevens heeft verzoekster 17 broers, zussen, halfbroers en halfzussen (notities, p. 4) waarvan er drie in België verblijven (notities, p. 5) terwijl de rest zich nog in Barquisimeto bevindt (verklaring DVZ, punt 17) net als 9 van haar kinderen (verklaring DVZ, punt 16). Hoewel verzoekster stelde dat er tussen de broers langs vaderskant niet echt een band bestaat (notities, p. 4), gaf ze uitdrukkelijk aan dat ze zelf geen enkel probleem ondervond met haar broers en zussen (notities, p. 4-5) en dat ze nog steeds contact heeft met haar familie in Venezuela (notities, p. 5). Uit verzoeksters verklaringen komt naar voor dat zij geenszins in extreme armoede leefde in Venezuela en bovendien een sterk netwerk rondom zich heeft. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster ingeval van terugkeer naar Venezuela buiten haar wil en persoonlijke keuzes om zou terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, waardoor verzoekster in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, “*Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*”, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, “*Salah Sheekh / Nederland*”, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, “*M.S.S. / België en Griekenland*”, § 254).

2.5.11. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte en dus terecht een onmenselijke of vernederende behandeling vreest. Waar verzoekster nog aanvoert dat ze “*geen gepaste verzorging kan krijgen in haar moederland en integendeel riskeert van fysiek en psychisch af te takelen*” en verwijst naar objectieve bronnen (Rapport van *The Lancet*; Rapport van Human Rights Watch). De Raad herneemt dat verzoekster niet *in concreto* aantoont dat zij ingeval van terugkeer naar Venezuela in een menssonwaardige situatie zou terechtkomen. De loutere verwijzing naar de algemene situatie in haar land van herkomst en algemene krantenartikelen die deze situatie beschrijven volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster daadwerkelijk in een menssonwaardige situatie in de zin van artikel 3 van het EVRM zou terechtkomen.

2.5.12. Verzoekster voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.5.12.1. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*. De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus “*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*” van 1 juli 2019 beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de “*Colectivos chavistas*” en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie ook de COI Focus “*Venezuela: Situation Sécuritaire*” van 4 april 2019). Hoe dan ook, er kan uit de informatie bij het administratief dossier, het verzoekschrift en de aanvullende nota niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dit ook niet aan.

2.6. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK